

hedsmedlemmer, at gøre sig gældende, at aabne Vejen til et Samarbejde imellem de forskellige Retninger og derigennem, til en Udjævning af skarperne Modsatninger inden for Menigheden. Herved vil ogsaa Interessen for Menighedsraadene og deres Gerning bedre kunne holdes vaagen i Menighederne, end om Raadene altid vare Repræsentanter alene for Flertallets Anskuelser.

Bestemmelsen i § 7, der henlægger den endelige Afgørelse af Spørgsmaal om de foretagne Valgs Gyldighed og om, hvorvidt valgte Medlemmer af Menighedsraadet skulle antages senere at have mistet Betingelserne for at beholde deres Sæde i Raadet, til Biskoppen — eventuelt Ministeriet — behøver formentlig ikke nogen nærmere Forklaring.

II.

Af de i dette Afsnit indeholdte Bestemmelser er Bestemmelsen i § 8, 3die Stykke, om det skriftlige højtidelige Løfte, der skal afkræves et Menighedsraads nvalgte Medlemmer, forinden de tiltræde deres Funktion, allerede omtalt foran.

De øvrige Bestemmelser vedrøre alle Menighedsraadets Forretningsgang og behøve formentlig ikke særlig Motivering. Kun skal med Hensyn til Bestemmelsen i § 9, 1ste Stykke, om, at Menighedsraadenes Forhandlinger, skulle indføres i Kirkens Protokol eller i en særlig indrettet, af Provsten autoriseret Protokol, bemærkes, at da Menighedsraadene ikke selv raade over Midler, hvoraf deres Udgifter ville kunne dækkes, har man ment at burde aabne dem Adgang til Benyttelse af Kirkens Protokol. Men selvfølgelig vil det altid staa Kirketiendejeren eller Kirken frit for at anskaffe en særlig Protokol til Brug for Menighedsraadet, og det maa endog anses for det ønskeligste, at dette sker.

Den i § 10, 1ste og 2det Stykke, aabnede Adgang til fælles Forhandlinger mellem et Pastorats — i Købstæderne og Kjøbenhavn endog flere Pastoraters — Menighedsraad har man særlig tænkt sig bragt til Anvendelse i Tilfælde, hvor kirkelige Spørgsmaal af almindeligere Interesse staa paa Dagsordenen og maaske endog foreligge for Menighedsraadene til Erklæring, jfr. navnlig § 15, sidste Stykke, og hvor derfor Meningsudveksling inden for større Kredse

end den enkelte Menighedsraadskreds, inden Afgørelsen træffes inden for denne, kan antages at være ønskelig og at virke befrugtende. Denne Adgang til fælles Forhandling kan jo i øvrigt ogsaa tænkes benyttet i Tilfælde, hvor et Menighedsraad af eget Initiativ ønsker, et kirkeligt Anliggende eller Forhold optaget til Drøftelse og eventuel Indstilling til de kirkelige Myndigheder, jfr. § 19.

III.

Dette Afsnit giver — i Forbindelse med Afsnit IV., der omhandler Menighedsraadenes Adgang til at medvirke ved Kaldelsen af Præster — de nærmere Regler for Menighedsraadenes Virksomhedsomraade. Med Henblik paa de Erfaringer, man har fra de tidligere bestaaende frivillige Menighedsraad, hvor netop Mangelen af et positivt Grundlag for deres Virksomhed anførtes som en af Hovedgrundene til, at den trufulde Foranstaltning fik saa ringe Betydning, maa det anses for at være af særlig Vigtighed, om det lykkes at give Menighedsraadene en saadan Position, at deres Stemme virkelig kommer til at betyde noget inden for Kirken ved Afgørelsen af dens Anliggender. Som det vil fremgaa af de indledende Bemærkninger, er det Ministeriets Opfattelse, at Menighederne, det læge Element inden for disse, har Krav paa at medvirke i Kirkens Anliggender, og at det ogsaa er Grundlovens Forudsætning, at disse ikke helt skulle være lagte i Gejstlighedens og de overordnede kirkelige Myndigheders Hænder. Endvidere er det Ministeriets Opfattelse, at for saa vidt Talen er om en lovbunden Medvirkning, fra Menighedens Side, maa Opmærksomheden først og navnlig fæstes paa Kirkens Yderside, medens Virksomheden for Udviklingen af Kirkens indre Liv maa være overladt mere til Frivilligheden og kun kan faa naturlig Vækst, naar den fremgaar som Resultatet af et Samarbejde mellem Præst og Menighedsraad, saaledes at Loven paa dette Omraade kun skal tilvejebringe Betingelserne for, at et saadant Samarbejde kan opstaa. Selve Menighedsraadets Eksistens bør ikke afhænge deraf, og den bør end ikke berøres af, at den enkelte Menighed vælger andre og friere Former for Samarbejdet mellem den og Præsten paa dette Omraade.

Ud fra dette almindelige Synspunkt ere